לא מיבעיא קאמר. רב דימי מודה הוא בגחירה דלא בעי כסוי אלא הכי אמר רב דימי דבעלת טרוף סגיא וכל שכן בעלת נחור: אימא זו היא שחיטתו. קא משמע לן דלא נחור ורבי לעטמיה דאמר יש שחיטה לעוף מכאשר לויתיך: ומי נפל יאליבא ביתיה. דרבי חייא: בני הגולה. ולא אנשי כנסת הגדולה קאמר אלא בהאי דורות אחרונים קאמר שהתחילו ללקות בני ארץ ישראל ביינם ופשתם מפני שנתקלקלו דורות ומשמע מבני בבל לכאן שהיו חסידים פסקו כאן הזעות: ונתנו חכמים עיניהם ברבי חייא ובניו. *שבזכותם באתה טובה זאת. רבי חייא ובניו מבבל עלו כדאמרי' בשילהי פ"ק דסוכה (דף כ'): זיקים וזועות ורעמים ורוחות. מפרש בברכות בהרואה (דף נט') דסולן לקללה: זועות. האדון מזדעזעת: רוחות. זעפא אמטרוביי"ל: כרבב יסורים. דאמר זכותא לדליקי לאחריני מהני ולאו לדידהו בהאי עלמא: חגינא בני. הוא רבי חגינא בן דוסא וכימיו היה קול זה יוצא: די [ט] בקב חרובין. מתפרנס בגעגר ובלמעוס: מרתני' ואחרים רואין אותן. דאמרן ברים מכילתין (דף ב.) דשחיטתן כשרה אותן אחרים חייבין לכסות כדתנן לקמן (דף פו') שחט ולא כסה ורואה אחר חייב לכסות: פטור מלכסות. ומשמע מפרש בגמ' דר"מ חייב ליה בגבלה גמורה: וחכמים אוסרין. שמא יפה שחטו והויא לה שחיטה מעלייתא: שליט סופג. *להחלתה ספק היא: גמ' מאי שנא רישא דלא פליגי. וליחייבו לכסות מספק: סיפא אמרי בשלא הוא דלא מבעיא ליה. הרואה שאין שוחטין בנו אחריו אין מבין שמשוח אותו ואת בנו הוא אלא אומר אינו צריך לבשר: רישא נמי. ליחייבוהו לרואה לכסות מספק ואפ"ה לא אתי למיכל מיהא דאמרי כסוי זה אינו אלא כדי לנקר חגורו: הכי גרסי' שחט בחשפה מאי איכא למימר. נ"ל שחט בחשפה הכל יודעים שהכסוי לאו לנקר הוא: נ"ל בא לימלך. לבית דין הרואה ששחטו והדם מגולה ואמר כלום אני חייב לכסות ואנו אומרים לו כסה. לומר בלבו שהיא שחיטה ואתי למיכל: סיפא נמי בא לימלך. מה אני לשחוט אחריהם את בנו ואנו אומרים לו אסור הוא סבור שהיא שחיטה: אלא רבנן. לאו להכי חייבי וכרישא נמי פליגי: לאומרא. במלתא דספיקא אזלינן לאומרא: מלקות דסכירא ליה ודאי נבלה היא והאוכלה לוקה: מאי איריא רוב אפילו מיעוט. מעשיהם מקולקלין ורובן דנבלה היא לר"מ דהא שמעינן ליה דחייב למיעוטא וסמוך מיעוטא לחזקה שבהמה זו בחזקת איסור אבר מן המי היתה עומדת ולא נודע לך שנשחטה: ואיתרע ליה רובא. תקון מעשיהם: דתנן. כי האי גוונא: שדרכו של תינוק לטפח. ידוע בתשפות שדרכם מלוים שם ומימא את העיסה שאנו רואין שנגע בה: קסבר רוב תינוקות ממטפחין ומיעוטן אין ממטפחין ועיסה זו בחזקת טהרה עומדת סמוך

לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא צא נחור דלאו שחיטה היא כלל אבל צא טרוף אימא שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה וליבעי כסוי קמ"ל כדר' חייא בר אבא בלמד צא נחור מ"ט לא אמר צא טרוף, ורבי תימא קסבר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה והא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים: לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא צא טרוף דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה אבל צא נחור אימא *אין שחיטה לעוף מן התורה ונחירתו זו היא שחיטתו וליבעי כסוי, קמ"ל *לאשר צויתיך ומי נפל ליה יאניבא בכיתניה והאמר רבין בר אבא ואמרי לה אמר רבי אבין בר שבא משעלו בני הגולה פסקו הזיקין והזועות והרוחות והרעמים, ולא החמיץ יינם ולא לקה פשתנם ונתנו חכמים עיניהם ברבי חייא ובניו? כי מהניא זכותייהו, אעלמא, אדידהו לא כדרב יהודה אמר רב *דאמר רב יהודה אמר רב בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת "כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת": מתני' "חדש שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואין אותם חייב לכסות, בלבן לבין עצמן פטור מלכסות, וכן לענין אותו ואת בנו ששחטו ואחרים רואין אותן אסור לשחוט אחריהם, בלבן לבין עצמן: גמ' רבי מאיר דאמר לשחוט אחריהן וחכמים אוסרים, ומודים שאם שחט שאינו סופג את הארבעים: גמ' ורבנן מאי שנא רישא דלא פליגי ומאי שנא סיפא דפליגי: רישא אי אמרינן חייבין לכסות אמרי שחיטה מעלייתא היא ואתי למיכל משחיטתן, סיפא נמי כיון דקאמרי רבנן אסור לשחוט אחריהם אמרי שחיטה מעלייתא היא ואתי למיכל משחיטתן: סיפא אמרי בשלא מיבעיא ליה, רישא נמי אמרי לנקר חגורו הוא צריך, שחט באשפה מאי איכא למימר, בא לימלך מאי איבא למימר, ולימעמך סיפא נמי בא לימלך מאי איכא למימר, אלא רבנן אבולה מילתא פליגי ונטרי ליה לר' מאיר עד דמסיק לה למילתא והדר פליגי עילויה, בשלמא רבנן לתומרא, אלא רבי מאיר מאי טעמא: אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן מחייב היה רבי מאיר על שחיטתן משום נבלה, מאי טעמא? אמר רבי אמי דאיל ורב מעשיהן מקולקלים, אמר ליה רב פפא לרב הונא בריה דרב יהושע ואמרי לה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא מאי איריא רוב אפילו מיעוטן נמי דהא רבי מאיר *חייש למיעוטא סמך מיעוטא לחזקה ואתרע ליה רובא *דתנן תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו רבי מאיר מטהר וחכמים מטמאין מפני שדרכן של תינוק לטפח ואמרינן מאי טעמא דרבי מאיר בתוספתא (שם) תינוק שנמצא עומד בצד קופה של בצק או בצד חבית של משקין רבי מאיר מטהר וחכמים מטמאין שדרך התינוק לטפח אמר רבי יוסי אם יכול לפשוט ידו ולקח ממא ואם לאו טהור ולא נקט הכא בצק בידו אלא לרבותא דר"מ דאפילו הכי תולין בחדש טהור: סמוך

כא א מיי' פי"ד מהלכות שחיטה סל"י טור ש"ע י"ד סי' כח סעיף ח ז:

כא ב מיי' פי"ב שם סל"ה ד סמג לאוין קמב מחנה מוס"ע י"ד סי' מז סעיף ט:

כב ג מיי' פט"ו מהל' טבל מ"ד אלא מאות סעומאה מתרי"ף הלכה ב:

[נעיל ד. וש"נ]

[נעיל ה. וש"נ]

[נעיל ה. וש"נ]

[נעיל ו. וש"נ]

[מה יתן קרבן מנחה פ"ג מ"ט]

## רבינו גרשום

חזא [אמר] ר' חייא א"ר יוחנן כו'. הזיקין כתבא דשבים כדסברש בברכות (דף נח.): זועות. מרדות ארעא: רעמים. זו ברד שקורין שנרי"א: בינו לבין עצמן מלכסות. כלומר אם שחטו דאמרי' דקלקלו בשחיטתן ואינה ראויה השחיטה: מאי שנא רישא דלא פליגי כו'. כלומר מ"ש לענין כסוי דם דלא פליגי רבנן [דאם שחטו] בינו לבין עצמן פטורין מלכסות דלא חשובה שחיטה ולענין אותו ואת בנו אוסרין לשחוט אחריהן דחשובה שחיטה: רישא נמי אמרי לנקר חגורו הוא צריך. כלומר אע"פ שבני אדם מכסין דם שחיטה ששחטו בינו לבין עצמן לא אתי למיכל אחריהן דאמרי בני אדם סח שהוא מכסה אינו עושה משום ששחיטתו שחיטה אלא לנקר חגורו הוא צריך אינו רוצה שיהא דם בחגורו: סיפא נמי בא לימלך מאי איכא למימר. כלומר סיפא דקא פליגי רבנן ואמרי דאסור לשחוט אחריהן דאמרי אינשי בשרא הוא דלא צריך ולא אתי למיכל משחיטתן: בא לימלך לבני אדם. ששאל לבני אדם. אחשוט בנו אחריהם: מאי איכא למימר. אם לא ישחוט בשביל אותו ואת בנו אתי למיכל משחיטתן דאמרי בני אדם כיון דאינו שוחט אחריו ודאי שחיטתו שחיטה ואתי למיכל משחיטתן: והדר פליגי עילויה. כלומר כשם דפליגי רבנן אאותו ואת בנו דאמרי אסור לשחוט אחריהם כך פליגי אכסוי הדם דאמרי חייבין לכסות בני אדם הרואין את הדם: מאי איריא רוב אפ' מיעוט נמי. כלומר מאי איריא דרוב מעשיהן מקולקלין אפ' מיעוט מעשיהם מקולקלים ורוב מעשיהן כשרים: סמוך מיעוטא דמקולקלין לחזקה. דבהמה בחייה בחזקת איסור עומדת ואיתרע לה רובא דכשרין ואינה השובה שחיטה לדברי הכל היא מותר לשחוט אחריהם: ואם אמרי אמר אויל ר"מ אחר מיעוט ספק פטומאה לטהר העיסה ילך אחר מיעוט לענין אותו ואת בנו שיאסר אם רוב מעשיהן מתוקנים ומישם מעשיהם מקולקלים שאין השובה שחיטה ומותר לשחוט אחריהן: ספק פטומאה לטהר. כלומר אם אויל ר"מ אחר מיעוט ספק פטומאה לטהר העיסה ילך אחר מיעוט לענין אותו ואת בנו שיאסר אם רוב מעשיהן מתוקנים ומישם מעשיהם מקולקלים שאין השובה שחיטה ומותר לשחוט אחריהן: שטוא